

Раф. Поповъ

Произходъ на домашното куче.

Преди много хиляди години нашитѣ далечни прадѣди не сж живѣли така, както ние сега живѣемъ. Тѣ нѣмали постоянно мѣстожителство, скитали отъ едно мѣсто на друго, хранили се съ това, което намирали въ околната природа. Събирали плодетѣ на диворастващитѣ плодни дървета, изкопавали отъ земята подземни стебла, яли разни дребни животни, които безъ особенъ трудъ намирали подъ камънитѣ, падналитѣ листа и пр.; катерили се по дърветата да събиратъ яйцата на птицитѣ и хващатъ малкитѣ имъ, но главно употрѣбявали за храна месото на дивитѣ животни. Ловътъ билъ главното имъ занятие.

Труденъ билъ жизнениятъ пѣтъ на тия хора. Трѣбвало да се справятъ съ редъ нужди, каквито животътъ налагалъ, страдали често отъ гладъ, студъ, постоянно били изложени на природнитѣ стихии и на опасни звѣрове. Но въпрѣки това, човѣчеството не се отчайвало. То се труди, мжи се да преодолѣе несгодитѣ, като си създава надежди за по-добри дни.

Старанията, които полагали нашитѣ прадѣди въ продължение на хилядолѣтия, не останали напраздно. Крачка по крачка вървѣли напредъ. Днесъ научаватъ едно, утре — друго. Своята опитностъ отъ живота предаватъ на младото поколение, и така човѣчеството стига до *вѣка на парата и електричеството*. То замѣня собствената си сила съ мощни машини; изпълзува телефона, телеграфа, радиото, желѣзницитѣ, паракоситѣ, аеропланитѣ, и по този начинъ скжсява голѣмитѣ разстояния. Съ течение на времето човѣчеството